

Arrest

nr. 302 414 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 18 augustus 2021 aan in België. Zij dient op 19 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Asadkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa. Toen u nog jong was, werd uw vader gedood door de taliban. U ging nooit naar school en werkte als landbouwer op de gronden van uw familie. Uw oudste broer, A. (..), begon twee à drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bij de mahali te werken. Drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ging u naar de velden om het water af te leiden toen u bij een brug een mijn zag liggen. U belde naar uw broer en zei wat u gevonden had. Twee uur later kwamen uw broer en enkele van zijn kompanen om de mijn onschadelijk te maken. De ochtend nadien kreeg een andere dorpeling genaamd R. (..) een brief van de taliban die hij naar jullie bracht. Hierin stond dat ze u gezien hadden bij de bom, nu ook wisten dat uw broer bij het leger zat en u zich moest gaan verantwoorden bij de rechtbank van de taliban. De volgende dag vertrok u naar uw neef M. (..), bij wie u nog twee dagen verbleef vooraleer u Afghanistan verliet. Tien tot twaalf dagen nadat u in Iran aangekomen was, gaven de taliban een tweede dreigbrief af. Via uw broer R. (..) en de smokkelaar kwam u dit ook te weten. Viereneenhalve maand na uw vertrek uit Afghanistan kwam u aan in België en op 19 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. A. (..) bleef na de val van de overheid thuis wonen. Twee maanden voor uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 6 april 2022 werd hij echter gevangen genomen door de taliban.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele taskera; de originele taskera van uw vader; een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw broer A. (..), uitgereikt op 14 maart 2015; een kopie van A. (..)s taskera; de originele legerkaart van A. (..); de Kabul Bank Card van A. (..); drie medische documenten met betrekking tot verwondingen van A. (..); vijf foto's van A. (..) in het leger; een kopie van een opleidingscertificaat van A. (..); een familiefoto waarop u en uw broers te zien zijn toen u nog een kind was; en de twee dreigbrieven van de taliban d.d. 10/1/1400 en 15/1/1400 (Afghaanse kalender, 30 maart 2021 en 4 april 2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. U had immers bij uw inschrijving op 19 augustus 2021 verklaard geboren te zijn op 27 juli 2004. Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 14 september 2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij een schatting van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar gehanteerd wordt (zie leeftijdsbepaling Dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden werd u niet beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er kan vastgesteld worden dat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden (verklaringen persoonsgegevens DVZ ingevuld bij de DVZ op 17 december 2021, vraag 4). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskera voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 3 februari 2023 gaf u uiteindelijk toe dat u op dat moment 24 of 25 jaar oud was (CGVS, p. 3).

Vervolgens kunnen er over uw eigen profiel nog een aantal opmerkelijke vaststellingen genoteerd worden. U verklaart dat u altijd landbouwer geweest bent, maar wanneer gevraagd wordt wanneer u het land verliet, zegt u dat dit was wanneer de bloemen bloeiden, maar bent u niet in staat te zeggen in welk seizoen de bloemen bloeien (CGVS, p. 3-4). Ook wanneer u gevraagd wordt wanneer granaatappels geoogst worden, het enige gewas dat jullie hadden, zegt u dat dit gebeurt wanneer anderen dat doen en dat het voor de winter is, maar kan u daar verder geen indicatie over geven (CGVS, p. 7-8). U weet evenmin hoelang een schaap zwanger is, hoewel u schapen had (CGVS, p. 7) en nooit iets anders gedaan

heeft dan land bewerken en voor de dieren zorgen (CGVS, p. 6). U zegt dat dit is omdat het een vrouwenzaak is en de ouderen dat wisten, maar u niet (CGVS, p. 7). Deze rechtvaardiging gaat evenwel niet op gelet op uw leeftijd en het gegeven dat u uw ganse leven landbouwer was. Het feit dat u geen kennis heeft van de seizoenen of hoelang voor de winter granaatappels geoogst worden ondergraaft danig de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u altijd landbouwer bent geweest. Immers, voor een landbouwer is kennis van de seizoenen en kennis van wanneer er geoogst moet worden onontbeerlijk voor het dagelijks leven. Bijgevolg ondergraaft dit uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Wat betreft de dood van uw vader is het vooreerst merkwaardig dat u bij de DVZ zei dat uw vader door onbekenden gedood werd (verklaring DVZ persoonsgegevens ingevuld op 6 april 2022, vraag 13A). Op het CGVS daarentegen zei u dat hij door de taliban gedood werd (CGVS, p. 15-16). Voor het overige weet u niets te zeggen over de omstandigheden of redenen van zijn dood of zelfs maar hoe oud u zelf was op dat moment (CGVS, p. 17). Wat er ook van zij, na de dood van uw vader werd uw broer hoofd van de familie, kon u uw leven verder zetten en hadden jullie tot aan uw eigen problemen geen enkel probleem met de taliban (CGVS, p. 17).

Over uw broer en zijn werk legt u verschillende inconsistente en incoherente verklaringen af. Zo zegt u dat hij in de mahali (lokale politie) zit, maar zegt u ook dat hij in het leger zit en schakelt u dit vervolgens gelijk (CGVS, p. 8). Wanneer u erop gewezen wordt dat mahali en het leger niet hetzelfde zijn, blijft u bij uw verklaring dat hij bij het leger zat, maar dat dit het mahali leger betreft en dat dit op zijn kaart staat (CGVS, p. 8). Echter op de door u neergelegde badge zijn enkel verwijzingen terug te vinden naar het Afghaans Nationaal Leger, niet naar de mahali. Vervolgens is het enige wat u weet te zeggen over het werk van uw broer dat hij in Tamir Bazaar gestationeerd was (CGVS, p. 11). U kan evenwel niet te zeggen wanneer hij hiermee begon, wat zijn redenen waren om op een al gevorderde leeftijd nog bij de mahali te vechten terwijl hij al een gezin had, wat zijn rang was, wat zijn eenheid was, welke taken hij had, welke opleidingen hij genoten heeft of zelfs hoe oud u was toen hij hiermee begon (CGVS, p. 9-11). Geconfronteerd met het feit dat u nauwelijks informatie kan geven over het werk van uw broer, verwijst u louter naar zijn badge, zegt u dat hij op de basis van Tamir werkte en u verder niets weet (CGVS, p. 20). Het louter verwijzen naar zijn badge, of zoals eerder naar de door u neergelegde documenten (CGVS, p. 9-11), kan dit echter niet vergoelijken. Er kan en mag verwacht worden dat u enige basiskennis heeft over het doen en laten van uw broer in zijn job. Dit is immers een van de redenen dat u Afghanistan moest verlaten. Dat u zogezegd niet mocht tussenkomen omdat hij ouder was en hierdoor de redenen niet weet waarom hij hiermee begon, gaat ook niet op. U moet ergens rond de twintig jaar oud geweest zijn toen uw broer bij de mahali ging en kon sinds uw vlucht uit Afghanistan meer informatie aan uw broer zelf gevraagd hebben. Hij woonde immers nog thuis toen u hier in België asiel aanvraagde (CGVS, p. 12-13) en u kon dit ook aan uw andere broer R. (...) gevraagd hebben met wie u ook nu nog af en toe contact heeft (CGVS, p. 4-5). Daarnaast kan u ook de door uw broer opgelopen verwondingen niet in de tijd situeren of zeggen hoe oud u toen was. Dat u dit niet kan zeggen, is weinig aannemelijk. Deze verwonding was immers zo ingrijpend dat de dokters dachten dat zijn arm geamputeerd moest worden en hij hiervan jarenlang moest revalideren (CGVS, p. 12). Op de door u neergelegde foto's van uw broer draagt hij steeds dezelfde kleren en zit zijn arm in een metalen constructie, draagt hij geen uniform en heeft hij geen wapen vast. Op de enige foto waarop dit niet zo is, heeft hij ook geen wapen vast. Bovendien is het eenvoudig dit soort foto's in scene te zetten. Het is voorts niet aannemelijk dat uw broer na de val van de overheid thuis zou blijven wonen. De taliban wist immers sinds uw vondst van de mijn al wie hij was (CGVS, p. 19). U trachtte dit te weerleggen door te stellen dat hij nergens heen kon omdat hij gewond was, u en uw andere broer al weg waren en hij de checkpoints niet kon passeren (CGVS, p. 20). Dat u en uw andere broer weggevlucht waren, zou net des te meer reden moeten zijn voor A. (...) om zelf ook een manier te vinden om het land te verlaten. Dat hij nergens naartoe kon omdat hij gewond was, kan ook niet weerhouden worden. Uit de door u neergelegde foto's blijkt immers dat hij wel degelijk in staat was zich te verplaatsen. Het is bovendien opmerkelijk dat A. (...) nog meer dan een half jaar na de val van de taliban thuis kon blijven voordat de taliban hem meenamen (CGVS, p. 12-13). Het is evenmin aannemelijk dat de door u neergelegde documenten al die tijd thuis bewaard werden, zelfs na de val van de overheid en de gevangenne van uw broer (CGVS, p. 12-13). Nadat u geconfronteerd werd hiermee en dat dit iets is wat de taliban net zouden meenemen om te gebruiken in hun rechtbanken, zei u dat dit klopte, maar ze het nooit gevonden hebben (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardiging kan evenwel niet overtuigen. Er kan immers van uitgegaan worden dat uw familie net van deze documenten zou willen afraken na de val van de overheid in plaats van ze bij te houden en het risico te lopen dat de taliban ze zouden ontdekken. Gelet op alle voorgaande elementen kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan het profiel van uw broer A. (...).

Aangezien het door u voorgehouden profiel van uw broer elke geloofwaardigheid mist, zijn uw eigen problemen ook niet langer geloofwaardig. Deze vaststelling wordt nog versterkt door de door u afgelegde verklaringen over uw problemen. Zo is het niet aannemelijk dat u na het vinden van de bom bij de brug zou bellen naar uw broer zonder ook maar te kijken of er op dat moment iemand anders in de buurt was,

zeker aangezien u anders nooit belde vanop de velden (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat iemand van de taliban u kon overheoren, stelde u dat u misschien vier of vijf levens redde door dit te rapporteren (CGVS, p. 20). U had echter evenzeer naar uw broer kunnen bellen nadat u snel gekeken had of er iemand anders in de buurt was. Dat u dit niet deed, versterkt enkel het ongeloofwaardige karakter van de gebeurtenissen. Bovendien kon u niet zeggen hoe de taliban wisten dat u degene was die de bom gemeld had, dit kon evengoed H. M. (...) of G. (...) geweest zijn (CGVS, p. 17). Hierop gewezen, repliceerde u dat ze dat zagen en zo in de brief zeiden (CGVS, p. 20). U maakte evenwel zelf duidelijk dat u ter plaatse niemand zag (CGVS, p. 18). Dat uw broer vervolgens zelf zou meekomen om de bom te neutraliseren mist alle realiteitszin (CGVS, p. 15). Iemand van de taliban had hem immers kunnen zien of iemand van de lokale bevolking had hem kunnen verklikken bij de taliban, wat ook gebeurd is. Hiermee geconfronteerd, zei u dat uw broer zijn arm kwijt was en dit deed om levens te redden (CGVS, p. 20). Hij had evengoed levens kunnen redden door te laten weten aan zijn kompanen waar exact de bom lag en had op die manier ook zijn job geheim kunnen houden voor de dorpingen.

Vervolgens zei u bij de DVZ dat u de eerste brief van de taliban zes of zeven dagen na het ontmantelen van de bom kreeg (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 6 april 2022, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS zei dat u die brief de ochtend na het ontmantelen van de bom al kreeg (CGVS, p. 15). U trachtte dit verschil te rechtvaardigen door te stellen dat u dit aan uw advocaat had laten weten en ook aan het begin van het onderhoud op het CGVS had gezegd dat het drie dagen was en niet zes (CGVS, p. 20). Attent gemaakt op het feit dat u deze correctie maakte met betrekking tot het vinden van de bom, maar niets zei over de brieven, antwoordde u dat u een brief in Afghanistan kreeg en de andere in Iran (CGVS, p. 20). Bijgevolg kan uw uitleg niet weerhouden worden. Naar eigen zeggen ontving u de eerste dreigbrief twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14) en kreeg u tien à twaalf dagen na uw aankomst in Iran de tweede (CGVS, p. 19). Uit de door u neergelegde brieven blijkt echter dat er volgens de data die hier op staan slechts vijf dagen tussen zit. Bij confrontatie stelde u dat dat klopt en dat het mogelijk is dat de taliban deze reeds opstelden, maar nog niet afgaven omdat ze wachtten op uw terugkomst (CGVS, p. 20). Het zou echter ten sterkste verbazen dat de taliban eerst een brief zouden opstellen om dan nog te wachten tot u zou terugkomen vooraleer deze af te geven. Indien zij daadwerkelijk van plan waren om te wachten, was er geen nood aan het opstellen van een brief tot ze u daadwerkelijk wilden / konden aanspreken. Tevens is het niet aannemelijk dat u voor een element dat dermate belangrijk is in het kader van uw asielaanvraag als de tweede dreigbrief, nooit aan uw broer of zelfs aan iemand in uw opvangcentrum zou vragen wat daar nu precies in staat (CGVS, p. 19). De bewijswaarde van de twee dreigbrieven wordt tot slot verder onderuit gehaald door de vaststelling dat de data in Latijns schrift genoteerd werden, wat toch bijzonder bevreemdend is in de Afghaanse talibancontext.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskera is reeds vals bevonden. Bijgevolg kan ook aan de taskera van uw vader en de identiteitsdocumenten van uw broer nauwelijks enige bewijswaarde worden toegedicht. De foto's van uw broer kwamen ook al aan bod en ook de andere documenten over zijn door u voorgehouden job moeten gezien worden in het kader van een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bijgevolg ontberen ook deze documenten de nodige objectieve bewijswaarde. Documenten uit Afghanistan hebben sowieso een zeer beperkte bewijswaarde aangezien ze door de hoge corruptiegraad eenvoudig nagemaakt, vervalst of in het kader van een vriendendienst worden uitgegeven, zoals uit de beschikbare objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt. Het doet daarenboven de wenkbrauwen fronsen dat u een foto neerlegt van u en uw broers van toen u zelf nog een klein kind was, maar dat u geen recentere foto's heeft van u met uw broers om de familieband aan te tonen. Bijgevolg kan op geen enkele objectieve manier vastgesteld worden dat u het kind op de foto bent of dat de personen daarop uw broers zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded

ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 15 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden

van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat

betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, tweede lid, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens werpt zij een duidelijke beoordelingsfout op.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 9 februari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.2.3. Op 15 februari 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. *Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

Aangaande haar verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt bovendien opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan derhalve hoe dan ook de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omdat zij wisten dat zij de vindplaats van een mijn gemeld had aan haar broer die bij de mahali werkte en zij zich moest verantwoorden bij de rechtbank van de taliban. Verzoekende partij ontvluchtte hierop

Afghanistan. Haar broer bleef na de val van de overheid thuis wonen doch werd uiteindelijk gevangen genomen door de taliban.

De commissaris-generaal stelt aangaande het vluchtrelaas van verzoekende partij vast dat:

- de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden identiteit en daaraan verbonden leeftijd ondergraven wordt door de vaststelling dat een leeftijdstest uitwijst dat zij meerderjarig is terwijl zij zich voordoet als minderjarige. Gelet op de resultaten van de leeftijdstest alsook de uiteindelijke verklaring van verzoekende partij dat zij 24 of 25 jaar oud is kan geen waarde gehecht worden aan de voorgelegde taskara die een verkeerde leeftijd vermeldt, temeer dergelijke documenten blijkens objectieve landeninformatie eenvoudig nagemaakt of vervalst kunnen worden of in het kader van een vriendendienst worden uitgegeven;
- de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden profiel ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat – hoewel zij zich uitgeeft voor landbouwer – zij weinig tot geen kennis heeft van de voor een landbouwer noodzakelijke zaken in diens landbouwbestaan;
- verzoekende partij eerst verklaarde dat haar vader door onbekenden werd gedood om nadien te stellen dat haar vader door de taliban werd gedood en zij bovendien een gebrekkige kennis vertoont over de omstandigheden of de reden van zijn dood alsook over hoe oud zijzelf was op dat moment;
- verzoekende partij inconsistente en incoherente verklaringen aflegt over het werk van haar broer, waar zij initieel stelt dat hij voor de mahali (lokale politie) werkt om dan te stellen dat hij in het leger zit en zij daarvoor geen bevredigende uitleg kan geven, zij voorts ook nauwelijks informatie kan geven over het werk van haar broer, zij evenmin de door haar broer opgelopen verwondingen in de tijd kon situeren of zeggen hoe oud zijzelf toen was, het evenmin aannemelijk is dat haar broer na de val van de overheid simpelweg thuis zou blijven wonen alsook dat de taliban hem pas na meer dan een half jaar na de val van de overheid meenam, het ook niet aannemelijk is dat de documenten inzake het werk van haar broer al die tijd thuis bewaard werden, zelfs na de val van de overheid en zijn gevangename door de taliban;
- aangezien geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden profiel van haar broer, derhalve evenmin geloof gehecht kan worden aan de problemen die de verzoekende partij persoonlijk gekend zou hebben en deze vaststelling nog verder versterkt wordt door de onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partij over deze problemen verder aflegt.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten besproken worden en dat deze ook afgetoetst worden aan de verklaringen van verzoekende partij en de ter beschikking zijnde objectieve landeninformatie.

2.3.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de incoherenties in haar vluchtrelaas wijt aan haar jonge leeftijd, zowel ten tijde van de gebeurtenissen als tijdens het persoonlijk onderhoud.

Nazicht van het administratief dossier leert evenwel dat – hoewel verzoekende partij zich uitgaaf als minderjarige en stelde dat zij geboren was op 27 juli 2004, waardoor zij op het ogenblik van haar verzoek om internationale bescherming (19.08.2021) 17 jaar zou zijn, uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 september 2021 evenwel is gebleken dat zij meerderjarig is en *“een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”*. Bijgevolg geeft het leeftijdsonderzoek aan dat verzoekende partij op 14 september 2021 minstens negentien en een half jaar is. Verder blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) ook toegaf meerderjarig te zijn, waarbij zij op dat moment stelde 24 of 25 jaar oud te zijn (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 3) en heeft de commissaris-generaal op goede gronden gemotiveerd waarom geen waarde gehecht kan worden aan de door verzoekende partij voorgelegde taskara. Thans eenvoudigweg voorhouden in het verzoekschrift dat zij nog maar twintig jaar oud is, is in het licht van de voorgaande vaststellingen geenszins ernstig.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan aldus niet blijken dat verzoekende partij nog minderjarig was ten tijde van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten – blijkens haar verklaringen deden de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten zich immers voor drie dagen voor haar vertrek uit Afghanistan (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 2) en verliet zij Afghanistan, blijkens haar verklaringen aan haar advocaat op 26 februari 2021 (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 10) zodat zij op het moment van de vervolgingsfeiten al zeker minstens achttien jaar was - om de vastgestelde gebrekkige kennis, incoherenties en onaannemelijkheden met betrekking tot haar vluchtrelaas te verklaren. Noch uit haar gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt verder dat ten aanzien van verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van haar persoonlijk onderhoud

bij het CGVS was verzoekende partij al ruim meerderjarig, minstens 21, en blijkens haar verklaringen 24 à 25 jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met haar persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar ertoe genoopt heeft haar land van herkomst te ontvluchten. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, haar advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met haar leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoekende partij, werden haar rechten gerespecteerd en kon zij voldoen aan haar verplichtingen.

Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat bottests dubieus zijn, wijst de Raad erop dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Zo zij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met haar leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat zij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoekende partij bij het CGVS zelf toegaf 24 à 25 jaar oud te zijn (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 3).

2.3.6.3. Daarenboven en waar de verzoekende partij de motieven inzake haar voorgehouden profiel betwist, wijst de Raad erop dat, zelfs wanneer zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij nog jong was, *quod non*, haar gebrekkige kennis over haar voorgehouden profiel bezwaarlijk daardoor kan verschoond worden. Immers stelde zij bij het CGVS dat zij landbouwer was op eigen velden van de familie, dat zij schapen had en dat zij granaatappelbomen had (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 6-7). In die context kan zelfs van een jong persoon die niet naar school is geweest redelijkerwijze verwacht worden dat hij basiskennis heeft van de stiel van landbouwer, zoals kennis van seizoenen, hoelang een schaap zwanger is, wanneer precies granaatappels geoogst worden. De vastgestelde lacunaire en gebrekkige kennis in hoofde van verzoekende partij over zaken die redelijkerwijze geacht mogen worden gekend te zijn door iemand die landbouw beoefent, doet terecht afbreuk aan haar voorgehouden profiel als landbouwer. De Raad benadrukt nog dat uit het gehoor blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat zij doorheen de dag boerde, zorgde voor de schapen en de granaatappels van haar bomen oogstte (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 6-9), zodat ook haar stelling dat zij slechts hielp op het land om haar lacunaire en gebrekkige kennis over haar voorgehouden beroep te verklaren, geenszins kan aangenomen worden.

2.3.6.4. Waar verzoekende partij nog meent dat zij een aantal documenten aangaande haar identiteit heeft voorgelegd die de commissaris-generaal niet fundamenteel betwist, gaat zij geheel voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom geen waarde gehecht kan worden aan de door haar voorgelegde taskara. Ook de motieven aangaande de andere door haar voorgelegde documenten laat verzoekende partij geheel ongemoeid. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en bij gebrek aan concrete betwisting, staande blijven.

2.3.6.5. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar verklaringen over de dood van haar vader perfect verenigbaar zijn doch de Raad oordeelt dat de commissaris-generaal terecht vaststelt dat het merkwaardig is dat verzoekende partij de betrokkenheid van de taliban bij de dood van haar vader initieel niet vermeldde. Zo blijkt dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken inderdaad verklaarde dat haar vader vermoord werd "*door onbekenden*" (zie stuk "*Verklaring DVZ*", 6 april 2022, p. 7 (vraag 13.a)) terwijl zij op het CGVS verklaarde dat haar vader door de taliban gedood werd (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 15). Dergelijke verklaringen doen wel degelijk vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid ervan nu van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij vanaf aanvang duidelijke en eenduidige verklaringen aflegt inzake haar relaas en derhalve geenszins kan aangenomen worden dat verzoekende partij, die stelt de taliban te vrezen, bij de dienst vreemdelingenzaken geen melding zou maken van de betrokkenheid van de taliban bij de dood van haar vader zo dit werkelijk zo zou geweest zijn. Haar betoog dat zij de namen van de betrokken taliban niet kende, kan evenmin een verklaring bieden waarom zij nagelaten heeft bij de dienst vreemdelingenzaken de taliban te vermelden. Immers, het argument dat zij

geen namen kende, heeft er haar niet van weerhouden om bij het CGVS wél melding te maken van de taliban zodat de Raad niet inziet waarom zij verhinderd was om de taliban eveneens te vernoemen bij de dienst vreemdelingenzaken. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt ook niet dat op de dienst vreemdelingenzaken specifiek gevraagd werd naar namen en dit nog naast de vaststelling, zoals hoger reeds gesteld, zelfs als dit zo zou zijn, daaruit nog niet blijkt waarom verzoekende partij niet louter melding maakte van de taliban zonder meer.

De Raad stelt daarenboven verder vast dat verzoekende partij met haar betoog de verdere motivering dat *“Voor het overige weet u niets te zeggen over de omstandigheden of redenen van zijn dood of zelfs maar hoe oud u zelf was op dat moment (CGVS, p. 17). Wat er ook van zij, na de dood van uw vader werd uw broer hoofd van de familie, kon u uw leven verder zetten en hadden jullie tot aan uw eigen problemen geen enkel probleem met de taliban (CGVS, p. 17).”* volledig onbetwist laat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven, bij gebrek aan concrete betwisting, staande.

2.3.6.6. Met betrekking tot het voorgehouden profiel van haar voorgehouden broer heeft de commissaris-generaal als volgt op omstandige wijze gemotiveerd:

*“Over uw broer en zijn werk legt u verschillende inconsistente en incoherente verklaringen af. Zo zegt u dat hij in de mahali (lokale politie) zit, maar zegt u ook dat hij in het leger zit en schakelt u dit vervolgens gelijk (CGVS, p. 8). Wanneer u erop gewezen wordt dat mahali en het leger niet hetzelfde zijn, blijft u bij uw verklaring dat hij bij het leger zat, maar dat dit het mahali leger betreft en dat dit op zijn kaart staat (CGVS, p. 8). Echter op de door u neergelegde badge zijn enkel verwijzingen terug te vinden naar het Afghaans Nationaal Leger, niet naar de mahali. Vervolgens is het enige wat u weet te zeggen over het werk van uw broer dat hij in Tamir Bazaar gestationeerd was (CGVS, p. 11). U kan evenwel niet te zeggen wanneer hij hiermee begon, wat zijn redenen waren om op een al gevorderde leeftijd nog bij de mahali te vechten terwijl hij al een gezin had, wat zijn rang was, wat zijn eenheid was, welke taken hij had, welke opleidingen hij genoten heeft of zelfs hoe oud u was toen hij hiermee begon (CGVS, p. 9-11). Geconfronteerd met het feit dat u nauwelijks informatie kan geven over het werk van uw broer, verwijst u louter naar zijn badge, zegt u dat hij op de basis van Tamir werkte en u verder niets weet (CGVS, p. 20). Het louter verwijzen naar zijn badge, of zoals eerder naar de door u neergelegde documenten (CGVS, p. 9-11), kan dit echter niet vergoelijken. Er kan en mag verwacht worden dat u enige basiskennis heeft over het doen en laten van uw broer in zijn job. Dit is immers een van de redenen dat u Afghanistan moest verlaten. Dat u zogezegd niet mocht tussenkomen omdat hij ouder was en hierdoor de redenen niet weet waarom hij hiermee begon, gaat ook niet op. U moet ergens rond de twintig jaar oud geweest zijn toen uw broer bij de mahali ging en kon sinds uw vlucht uit Afghanistan meer informatie aan uw broer zelf gevraagd hebben. Hij woonde immers nog thuis toen u hier in België asiel aanvraagde (CGVS, p. 12-13) en u kon dit ook aan uw andere broer R. (...) gevraagd hebben met wie u ook nu nog af en toe contact heeft (CGVS, p. 4-5). Daarnaast kan u ook de door uw broer opgelopen verwondingen niet in de tijd situeren of zeggen hoe oud u toen was. Dat u dit niet kan zeggen, is weinig aannemelijk. Deze verwonding was immers zo ingrijpend dat de dokters dachten dat zijn arm geamputeerd moest worden en hij hiervan jarenlang moest revalideren (CGVS, p. 12). Op de door u neergelegde foto's van uw broer draagt hij steeds dezelfde kleren en zit zijn arm in een metalen constructie, draagt hij geen uniform en heeft hij geen wapen vast. Op de enige foto waarop dit niet zo is, heeft hij ook geen wapen vast. Bovendien is het eenvoudig dit soort foto's in scene te zetten. Het is voorts niet aannemelijk dat uw broer na de val van de overheid thuis zou blijven wonen. De taliban wist immers sinds uw vondst van de mijn al wie hij was (CGVS, p. 19). U trachtte dit te weerleggen door te stellen dat hij nergens heen kon omdat hij gewond was, u en uw andere broer al weg waren en hij de checkpoints niet kon passeren (CGVS, p. 20). Dat u en uw andere broer weggevlucht waren, zou net des te meer reden moeten zijn voor A. (...) om zelf ook een manier te vinden om het land te verlaten. Dat hij nergens naartoe kon omdat hij gewond was, kan ook niet weerhouden worden. Uit de door u neergelegde foto's blijkt immers dat hij wel degelijk in staat was zich te verplaatsen. Het is bovendien opmerkelijk dat A. (...) nog meer dan een half jaar na de val van de taliban thuis kon blijven voordat de taliban hem meenamen (CGVS, p. 12-13). Het is evenmin aannemelijk dat de door u neergelegde documenten al die tijd thuis bewaard werden, zelfs na de val van de overheid en de gevangenneming van uw broer (CGVS, p. 12-13). Nadat u geconfronteerd werd hiermee en dat dit iets is wat de taliban net zouden meenemen om te gebruiken in hun rechtbanken, zei u dat dit klopte, maar ze het nooit gevonden hebben (CGVS, p. 20). Deze rechtvaardiging kan evenwel niet overtuigen. Er kan immers van uitgegaan worden dat uw familie net van deze documenten zou willen afmaken na de val van de overheid in plaats van ze bij te houden en het risico te lopen dat de taliban ze zouden ontdekken. Gelet op alle voorgaande elementen kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan het profiel van uw broer A. (...).
(..)*

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskera is reeds vals bevonden. Bijgevolg kan ook aan de taskera van uw vader en de identiteitsdocumenten van uw broer nauwelijks enige bewijswaarde worden toegedicht. De foto's van uw broer kwamen ook al aan bod en ook de andere documenten over zijn door u voorgehouden job moeten gezien worden in het kader van een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bijgevolg ontberen ook deze documenten de nodige objectieve bewijswaarde. Documenten uit Afghanistan hebben sowieso een zeer beperkte bewijswaarde aangezien ze door de hoge corruptiegraad eenvoudig nagemaakt, vervalst of in het kader van een vriendendienst worden uitgegeven, zoals uit de beschikbare objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt. Het doet daarenboven de wenkbrauwen fronsen dat u een foto neerlegt van u en uw broers van toen u zelf nog een klein kind was, maar dat u geen recentere foto's heeft van u met uw broers om de familieband aan te tonen. Bijgevolg kan op geen enkele objectieve manier vastgesteld worden dat u het kind op de foto bent of dat de personen daarop uw broers zijn."

Door voorts louter te verwijzen naar de documenten die zij heeft voorgelegd inzake het beroep van haar broer en de documenten die volgens haar een familielink aantonen, laat zij na de omstandige motieven in de bestreden beslissing waarom deze documenten niet vermogen het voorgehouden profiel van haar broer of de familielink aannemelijk te maken met concrete argumenten te betwisten. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en staande blijven.

Waar verzoekende partij wederom zich verschuilt achter een voorgehouden minderjarigheid om haar lacunaire en gebrekkige kennis over het werk van haar broer te verschonen, herhaalt de Raad dat zoals *supra* besproken verzoekende partij geenszins dermate jong was/is zoals zij voorhoudt. Verzoekende partij was immers al meerderjarig toen zij Afghanistan verliet en blijkt derhalve alleszins dat haar broer nog in het leger zat toen zij al meerderjarig was en de vervolgingsfeiten zich hebben voorgedaan.

Zoals blijkt uit het gehoorverslag werden aangaande het profiel van haar broer zeer algemene vragen gesteld aan verzoekende partij zoals of haar broer bij het leger dan wel bij de mahali was gelet op haar tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, wanneer haar broer bij het leger ging, waarom hij al op gevorderde leeftijd bij het leger ging, wat zijn rang was, in welke eenheid hij zat, wat de inhoud van zijn job was, wanneer haar broer precies gewond raakte (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 8-12). Zoals de commissaris-generaal evenwel terecht vaststelt kan verzoekende partij nauwelijks informatie geven over het profiel van haar broer en verwijst zij grotendeels naar de door haar voorgelegde documenten dienaangaande. De Raad volgt de commissaris-generaal geheel waar deze motiveert dat van verzoekende partij minstens verwacht kan worden dat zij enige basiskennis heeft over de job van haar broer. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt geenszins dat van haar het onmogelijke dienaangaande verwacht wordt en dat zij een gedetailleerde kennis zou moeten hebben over de werkzaamheden van haar broer. Nu het profiel van haar broer een kernelement vormt van haar asielrelaas, kan evenwel wel van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij op zeer algemene vragen over het werk van haar broer kan antwoorden. De vaststelling dat haar kennis over het werk van haar broer dermate lacunair en gebrekkig is, doet terecht besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan dit voorgehouden profiel.

Verzoekende partij kan zich verder ook niet verschuilen achter het argument dat *"de Afghaanse samenleving (...) gekenmerkt wordt door grote geheimzinnigheid ten opzichte van kinderen en adolescenten, aan wie geen informatie wordt doorgegeven"* om haar uitermate gebrekkige kennis over de job van haar broer te verschonen. Immers herhaalt de Raad dat verzoekende partij vrij algemene vragen werden gesteld over de job van haar broer (zie *supra*). Het is geenszins geloofwaardig dat haar broer nooit over dergelijke algemene zaken over zijn job zou gesproken hebben omwille van een geheimzinnigheid die zou heersen in de Afghaanse samenleving ten opzichte van kinderen en adolescenten. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat haar broer nog thuis woonde toen verzoekende partij al in België was (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 12-13) en zij ook hemzelf op dat moment om meer informatie kon vragen. Daarnaast kon zij ook haar andere broer R. die naar Iran is gegaan en waarmee zij nog regelmatig contact heeft om meer informatie vragen (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 4). Verzoekende partij maakt immers ook geenszins aannemelijk dat haar broer niemand anders van de familie over deze zaken zou ingelicht hebben. Dit alles ook in het licht van de vaststellingen dat haar familie vanuit Afghanistan haar wel na haar eerste interview bij de dienst vreemdelingenzaken en op vraag van verzoekende partij zelf de werkgerelateerde documenten van haar broer heeft bezorgd (CGVS, NPO, 3 februari 2023, p. 12) en aldus redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij zich over deze job van haar broer, hetwelk een kernaspect vormt van haar asielrelaas, uitgebreid informeert. Nu zij uitdrukkelijk verklaarde dat haar familie haar deze documenten nog heeft overgemaakt toen zij al in België zat en dit geschiedde op haar vraag, kan immers blijken dat verzoekende partij wel degelijk nog contact

heeft met familie in Afghanistan en zij zich ook bij haar familie over het profiel van haar broer kon informeren. De argumentatie dat haar familie haar geen informatie zou willen geven over dit werk omwille van het gevaar dat de familie daardoor zou lopen houdt verder geenszins steek in het licht van de vaststelling dat haar familie haar wel de werkgerelateerde documenten van haar broer overmaakt.

2.3.6.7. Door voorts louter haar verklaringen over de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor haar vlucht te herhalen, nogmaals te wijzen op de door haar voorgelegde documenten en de subjectieve mening te zijn toegedaan dat de motivering *“bijzonder zwak (lijkt) wanneer ze wordt afgezet tegen enerzijds verzoekers talrijke overeenstemmende verklaringen en anderzijds de documenten in zijn dossier”* laat verzoekende partij na de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten. De motivering dat: *“Aangezien het door u voorgehouden profiel van uw broer elke geloofwaardigheid mist, zijn uw eigen problemen ook niet langer geloofwaardig. Deze vaststelling wordt nog versterkt door de door u afgelegde verklaringen over uw problemen. Zo is het niet aannemelijk dat u na het vinden van de bom bij de brug zou bellen naar uw broer zonder ook maar te kijken of er op dat moment iemand anders in de buurt was, zeker aangezien u anders nooit belde vanop de velden (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat iemand van de taliban u kon overheoren, stelde u dat u misschien vier of vijf levens redde door dit te rapporteren (CGVS, p. 20). U had echter evenzeer naar uw broer kunnen bellen nadat u snel gekeken had of er iemand anders in de buurt was. Dat u dit niet deed, versterkt enkel het ongeloofwaardige karakter van de gebeurtenissen. Bovendien kon u niet zeggen hoe de taliban wisten dat u degene was die de bom gemeld had, dit kon evengoed H. M. (..) of G. (..) geweest zijn (CGVS, p. 17). Hierop gewezen, repliceerde u dat ze dat zagen en zo in de brief zeiden (CGVS, p. 20). U maakte evenwel zelf duidelijk dat u ter plaatse niemand zag (CGVS, p. 18). Dat uw broer vervolgens zelf zou meekomen om de bom te neutraliseren mist alle realiteitszin (CGVS, p. 15). Iemand van de taliban had hem immers kunnen zien of iemand van de lokale bevolking had hem kunnen verklikken bij de taliban, wat ook gebeurd is. Hiermee geconfronteerd, zei u dat uw broer zijn arm kwijt was en dit deed om levens te redden (CGVS, p. 20). Hij had evengoed levens kunnen redden door te laten weten aan zijn kompanen waar exact de bom lag en had op die manier ook zijn job geheim kunnen houden voor de dorpelingen. Vervolgens zei u bij de DVZ dat u de eerste brief van de taliban zes of zeven dagen na het ontmantelen van de bom kreeg (CGVS Vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 6 april 2022, vraag 3.5), terwijl u op het CGVS zei dat u die brief de ochtend na het ontmantelen van de bom al kreeg (CGVS, p. 15). U trachtte dit verschil te rechtvaardigen door te stellen dat u dit aan uw advocaat had laten weten en ook aan het begin van het onderhoud op het CGVS had gezegd dat het drie dagen was en niet zes (CGVS, p. 20). Attent gemaakt op het feit dat u deze correctie maakte met betrekking tot het vinden van de bom, maar niets zei over de brieven, antwoordde u dat u een brief in Afghanistan kreeg en de andere in Iran (CGVS, p. 20). Bijgevolg kan uw uitleg niet weerhouden worden. Naar eigen zeggen ontving u de eerste dreigbrief twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14) en kreeg u tien à twaalf dagen na uw aankomst in Iran de tweede (CGVS, p. 19). Uit de door u neergelegde brieven blijkt echter dat er volgens de data die hier op staan slechts vijf dagen tussen zit. Bij confrontatie stelde u dat dat klopt en dat het mogelijk is dat de taliban deze reeds opstelden, maar nog niet afgaven omdat ze wachtten op uw terugkomst (CGVS, p. 20). Het zou echter ten sterkste verbazen dat de taliban eerst een brief zouden opstellen om dan nog te wachten tot u zou terugkomen vooraleer deze af te geven. Indien zij daadwerkelijk van plan waren om te wachten, was er geen nood aan het opstellen van een brief tot ze u daadwerkelijk wilden / konden aanspreken. Tevens is het niet aannemelijk dat u voor een element dat dermate belangrijk is in het kader van uw asielaanvraag als de tweede dreigbrief, nooit aan uw broer of zelfs aan iemand in uw opvangcentrum zou vragen wat daar nu precies in staat (CGVS, p. 19). De bewijswaarde van de twee dreigbrieven wordt tot slot verder onderuit gehaald door de vaststelling dat de data in Latijns schrift genoteerd werden, wat toch bijzonder bevreemdend is in de Afgaanse talibancontext.”* gelezen in haar onderlinge samenhang doet terecht besluiten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof gehecht kan worden. Waar één motief mogelijks niet sterk genoeg is om tot dergelijk besluit te komen moet evenwel worden vastgesteld dat het het geheel van de motivering is dat het besluit dat de voorgehouden persoonlijke vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn afdoende onderbouwt.

2.3.6.8. Verzoekende partij laat voorts ook na aan te geven met welke documenten de commissaris-generaal geen rekening zou gehouden hebben. Haar betoog dat haar *“asielaanvraag in de regel bijzonder goed gedocumenteerd was, waarmee de wederpartij geen rekening heeft gehouden”* kan dan ook geenszins overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de voorgelegde documenten aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde documenten geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

2.3.6.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij via aanvullende nota stelt nog “Een foto van de begraafplaats waar zijn vader ligt (bewijsstuk 1)” en “Verschillende foto’s van zijn broer met zijn militaire diploma in de hand (bewijsstuk 2)” te voegen. De Raad stelt op nazicht van deze stukken vast dat het gaat om kopieën van foto’s die neergelegd worden. Er dient echter opgemerkt te worden dat dergelijke stukken gemakkelijk manipuleerbaar zijn zodat hun bewijswaarde zeer relatief is. Dergelijke foto’s kunnen ook eenvoudigweg geënsceeneerd zijn en vormen aldus geenszins een bewijs voor de werkelijke plaats waarop en de omstandigheden waarin deze zijn genomen. Bovendien kan uit de eerste foto geenszins blijken dat hetgeen daarop wordt afgebeeld werkelijk overeenstemt met hetgeen verzoekende partij daarover verklaart – meer bepaald dat dit de afbeelding is van de begraafplaats waar haar vader ligt. Ook uit de andere foto’s die blijken de verklaringen van verzoekende partij haar broer met zijn militaire diploma in de hand moeten afbeelden, kan geenszins blijken dat de persoon die daarop staat afgebeeld haar broer is. Daarenboven moeten de voorgelegde documenten in samenhang met haar verklaringen beoordeeld worden. Nu de verklaringen van verzoekende partij onvoldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande de relevante elementen van haar vluchtrelaas geenszins omgebogen worden door stukken waarvan, zoals uit de bespreking hoger blijkt, de bewijswaarde zeer relatief is.

2.3.6.10. Waar verzoekende partij stelt dat *in dubio* het voordeel van de twijfel aan haar dient te worden gegeven, wijst de Raad erop dat de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerlegd moeten worden. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om de redenen zoals hoger uiteengezet terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

Haar verdere betoog dat de “*kleine inconsistenties*” in haar asielrelaas te verklaren zijn door de lange tijd tussen de feiten en haar persoonlijk onderhoud kan geenszins tot een ander besluit leiden. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, betreffen de vastgestelde lacunes, onaannemelijkheden en inconsistenties in haar relaas vooreerst geen details, maar gaat het om kernaspecten van haar asielrelaas, waarbij redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoekende partij desbetreffend doorleefde, grondige en eenduidige verklaringen kan afleggen. Nu het om kernelementen gaat, kan verzoekende partij zich evenmin verschuilen achter enig tijdsverloop. Immers gaat het om feiten die gezien hun niet dagdagelijkse aard en die de aanleiding zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan, geacht mogen worden in het geheugen van verzoekende partij gegrift te zijn ongeacht het tijdsverloop, zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

2.3.6.11. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing aangaande de (gepercipieerde) verwestering in het verzoekschrift niet betwist.

Bij aanvullende nota voegt zij bijlagen 3 tot en met 6 waarmee zij de aandacht van de Raad wil vestigen op het feit dat zij sinds 2022 in dienst is van een bedrijf in België. Zij wenst daarmee haar integratie in België aan te tonen. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze deze stukken moeten aantonen dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

Voor zover zij dit zou kaderen in een (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat er geen enkele omstandigheid wordt aangevoerd die verzoekende partij zou hebben verhinderd haar argumenten in het initiële verzoekschrift te ontwikkelen, temeer ook bepaalde stukken (loonfiches van voor juli 2023) dateren van voor de indiening van het verzoekschrift zodat alleszins niet blijkt dat de Raad hiermee rekening dient te houden gelet op het bepaalde in de artikelen 39/60 *juncto* 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet (RvS, nr. 285 516 van 22 januari 2024), hoe dan ook verzoekende partij niet kan gevolgd worden.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit

Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij op volwassen leeftijd uit Afghanistan is vertrokken om in augustus 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg ongeveer twee jaar en vijf maanden in België. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van twee jaar en vijf maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds twee jaar en vijf maanden zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met de bij aanvullende nota gevoegde stukken, met name arbeidsovereenkomsten en loonfiches, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is, zij in Afghanistan naar de moskee ging en zij ook in België naar de moskee gaat en bidt (CGVS, NPO, p. 6) en uit de bespreking *supra* blijkt dat aangenomen mag worden dat zij in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt waarmee zij contact heeft.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou

kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.6.12. Verzoekende partij betwist verder de motivering aangaande de socio-economische en humanitaire situatie niet. De Raad oordeelt dat deze motivering steun vindt in het administratief dossier, pertinent is en derhalve staande blijft.

2.3.6.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.6.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Voorts dient verwerende partij tevens te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

2.3.6.15. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.6.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de eventuele overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER